

[Thorndahl]

økonomisk hensyn, er optimale og hensigtsmæssige. Dette betyder, at de procedureregler, der fastsættes for beslutningerne i kommunerne, og beslutningsprocessens indhold og karakter med rimelighed skal sikre, at de overordnede samfundsøkonomiske hensyn tilgodeses. For miljøbeskyttelsesloven, som vandløbsloven også i denne forbindelse kan sammenlignes med, er dette i hvert tilfælde ikke sket. Hvis det overhovedet har været forsøgt, kan resultatet bestemt ikke beskrives som en succes, snarere som det modsatte.

Den anden opgave, der skal optages, er et retsbeskyttelseshensyn. Den decentrale kommunale beslutning indebærer ofte væsentlige økonomiske byrder og andre forpligtelser for store medborgergrupper. Beslutningerne finansieres typisk direkte af de berørte borgere i modsætning til de fleste andre primærkommunale beslutninger, der betales over skatterne. Derfor har man selv med den betydelige decentralisering, der er etableret inden for mange områder, ud fra et retsbeskyttelseshensyn etableret et ankesystem, hvor borgerne har mulighed for, hvis de finder, at de er blevet uretfærdigt eller ufornuftigt behandlet – det viser sig beklageligvis ofte at være tilfældet – at indbringe den pågældende sag for de centrale myndigheder. Sådan er f. eks. vejlovgivningen og vandforsyningslovgivningen opbygget, og sådan er det foreliggende lovforslag også opbygget. Det er imidlertid interessant, selv om det jo er en anden historie, at det forslag til revision af miljøloven, vi havde til behandling her sidste torsdag, i realiteten og på alle væsentlige områder totalt eliminerer dette retsbeskyttelseshensyn.

Om retsbeskyttelseshensynet i vandløbsloven siges der bl. a. i bemærkningerne til § 37:

»Bestemmelsen giver endvidere mulighed for at fastsætte regler, hvorefter bredejere og andre i vandløbet interesserede på et så tidligt tidspunkt som muligt orienteres om påtænkte restaureringsforanstaltninger for derigennem at sikre borgerne størst mulig medindflydelse allerede i forbindelse med planlægningen og projekteringen af vandløbsrestaureringer.«

Det var præcis samme tankegang og faktisk samme formulering, der blev benyttet i miljøbeskyttelsesloven, som den blev vedtaget i forsommeren 1973.

Men hvad betyder det så i praksis, at folketinget vedtager en lovgivning, og nu måske også en vandløbslov, under sådanne forudsætninger og med et sådant formuleret retsbeskyttelseshensyn? Hvis man skal tage udgangspunkt i, hvad de samme bemærkninger rent faktisk har betydet for administrationen af miljøbeskyttelsesloven, så kan man sige, at bemærkningerne indeholder en retsgaranti, hvis værdi svarer til værdien af den ikke-anbudsstraktat, Danmark indgik med Tyskland i slutningen af trediveerne.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Lov om vandløb bliver med dette lovforslag i nogen grad harmoniseret med miljøbeskyttelsesloven. Der er de samme bestemmelser begge steder med hensyn til fordeling af myndighed. Der bliver nu indbygget miljøhensyn i loven. Vi har haft en teknisk gennemgang af forslaget, hvad jeg synes har været en stor hjælp, og det vil jeg gerne takke ministeren for. I øvrigt er vi knap så uenige i lovforslagets sigte som de andre ordførere, der har været heroppe. Jeg kunne også nok spinde en ende over ordet »recipient«. Det er måske som et led i moderniseringen af loven, man har taget det med. Jeg synes ikke, det er så nødvendigt.

Der er jo sket en gennemgribende forenkling af lovtæksten. Her har vi igen det problem, vi påpegede vedrørende miljøbeskyttelsesloven, nemlig at så meget desto mere er overladt til ministeren. Det er jo mange bestemmelser, lovgiverne hidtil har kunnet tage stilling til, fordi det står i lovtæksten. Derfor vil vi i udvalget have at vide, hvilke cirkulærer og bekendtgørelser ministeren påtænker at udstede i henhold til de forskellige bemyndigelser. I øvrigt bliver det et stort kulegravningsarbejde i udvalget, kan jeg se på dette her. Det ville også være ønskeligt, om udvalget løbende blev orienteret om alle væsentlige ændringer og de cirkulærer, som bliver udstedt i henhold til loven. Det gælder fortrinsvis med hensyn til kapitlerne 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 og 11 – det var jo en lang række.

I selve formålsparagraffen står der, at det »tilstræbes at sikre, at vandløb kan benyttes« osv. Det synes vi er en meget blød formulering. Det kunne jo tænkes, at der var tilfælde, hvor det ikke lykkedes. Her er den gamle lovs § 2, stk. 1, meget klarere formuleret. Der